

Ze sborových akcí

Ne	11. 10.	9:30	bohoslužby (E. Čašková)
Po	12. 10.	19:00	schůzka mládeže
Út	13. 10.	14:30	setkání starších
St	14. 10.	16:00	náboženství pro děti
St	14. 10.	19:00	biblická hodina
Čt	15. 10.	19:30	střední generace
Ne	18. 10.	9:30	bohoslužby – Děkující, vysluhování Večeře Páně (E. Čašková)
Ne	18. 10.	11:00	rodinná neděle (přednáška P. Říčana: O hněvu, společný oběd)
Po	19. 10.	19:00	schůzka mládeže
Út	20. 10.	14:30	setkání starších
St	21. 10.	16:00	náboženství pro děti
St	21. 10.	19:00	biblická hodina
Ne	25. 10.	9:30	bohoslužby (E. Čašková)
Út	27. 10.	14:30	setkání starších
Ne	1. 11.	09:30	bohoslužby (P. Smetana)

Případné změny v programu po uzávěrce Hroznu lze najít na sborových webových stránkách <http://vinohrady.evangelnet.cz>, které jsou pravidelně aktualizovány.

Členům sboru připomínáme možnost zapojit se do Církevní mobilní sítě, v jejímž rámci T-mobile nabízí výhodné tarify pro volání i sms. Bližší informace získáte u Jany Šarounové.

Hrozen vinohradského evangelického sboru vychází přibližně jednou za měsíc. Redakční uzávěrka je vždy 20. každého měsíce. Redakční kruh tvoří *Matěj Cháb, Miloš Lešikar, Jana Šarounová* a *Blanka Uličná*. Jazykové korektury: *Jana Šarounová*. Tiskovou verzi programem $\text{\LaTeX}$ 2 ϵ připravuje *Jan Mach*, internetovou *Jan Šaroun*. Adresa na internetu: <http://vinohrady.evangelnet.cz/hrozen>. Příspěvky, reakce či dotazy posílejte na adresu sboru (Korunní 60, 120 00 Praha 2 – Vinohrady, tel. 224 253 550, e-mail: fsvinohrady@volny.cz) nebo přímo redaktorům. Určeno jen pro vnitřní potřeby vinohradského sboru. **Neprodejně.**

Obsah

O svobodě běžecké	2
Ráda vzpomínám	5
Sedm srdcí Jiřího Kadlece, aneb co měl v životě rád	7
Pohádka o odpuštění	10
Malé výročí	11

O svobodě běžecské

Kázání Petra Slámy na Vinohradech 2.8.2009

1.čtení: 1Kr 18, 20–45

2.čtení: 1Kor 9,24–27 ²⁴Nevíte snad, že ti, kteří běží na závodní dráze, běží sice všichni, ale jen jeden dostane cenu? Běžte tak, abyste ji získali! ²⁵Každý závodník se podrobuje všestranné kázni. Oni to podstupují pro pomíjitelný věnec, my však pro věnec nepomíjitelný. ²⁶Já tedy běžím ne jako bez cíle; bojuji ne tak, jako bych dával rány do prázdna. ²⁷Ranami nutím své tělo ke kázni, abych snad, když kážu jiným, sám neselhal.

Když se řekne sport, vybaví se jednomu olympiáda, spartakiáda, obří akce v Liberci? Dav, který se někam suně; drezúra jednotlivce. Co má sport společného s vírou? Pavel přirovnává víru k běhu na stadionu. Já sám občas kvůli sedavému povolání chodím běhat. Ve Staré Boleslavi se připomíná památka svatého Václava, který neběžel dost rychle, aby unikl svým vrahům; a jako ozvěnu toho příběhu pak máme asi půl kilometru od Václavova kostela ještě barokní kapličku blahoslaveného Podivena, prý panoše Václavova, který v poslední chvíli zachránil Václavův náramek, budoucí paladium země české, a uháněl s ním pryč do lesů (dnes tam máme autobusové nádraží), ale zanedlouho i milého Podivena dostihli a zavraždili muži Boleslavovi.

Nevíme, jestli apoštol Pavel pěstoval jogging, běh na dlouhé tratě, ještě když psal epištolu Korintským. Motiv sportovního zápolení a zejména běhu na stadionu se v jeho epištolách objevuje několikrát (kromě našeho textu také ve Fp 3,13; Žd

12?). Pavel o běhání věděl nejen z knih. Měl řecké vzdělání – a k tomu alespoň v mládí aktivní sport patřil. Nelišil se v tom ani od mnohých z nás, kteří sportovali ve škole, v Sokole, ve Skautu nebo Pionýru. Nelišil se tím od nás dnes – lišil se tím dozajista od Pána Ježíše. Pán Ježíš působil uprostřed židovského národa. Židé v zemi Izraele byli sice jistě vystaveni množství cizích vlivů. Ale podobenství, která Pán Ježíš vyprávěl, byla z prostředí pastevců, zemědělců, vinařů, vesnických chudáků a boháčů. Židé v zemi Izraele považovali sport za jednu importovaných oblastí života, kterým je záhodno se vyhnout. Kulturně zela mezi Ježíšem a Pavlem hluboká propast. Apoštol Pavel je člověk z města, z velkého světa. Evangelium Pána Ježíše přeložil pro podobné lidi, jako byl on sám: pro moderní městské lidi vymýšlí obrazy Božího království, které by mluvily.

Dnes tedy zvolil podobenství ze světa sportu: Sport v podobě, jak ho známe, do světa zavedli Řekové, má dva kořeny: 1) válku a 2) náboženský obřad.

Ad 1) Je jakoby modelem boje, nejzřetelněji třeba v boxu nebo v ragby, ale i při fotbalu nebo hokeji: bojují zde proti sobě dvě strany; jde o to zvítězit, jde o to druhého porazit. Sportovní disciplínou se má ukázat, kdo je lepší a kdo nakonec nejlepší. A tak ať sportujeme nebo ne, tu situaci, kdy se v životě musíme snažit, abychom obstáli, kdy nás srovnávají s někým druhým, kdy my sami sebe s někým srovnáváme – a snažíme se

ohlásil Abu Walid. Byl přijat s očekáváním toho nejhoršího. Ale namísto slov o urážce a porušení slibu, namísto volání po jeho dodržení a po krvi viníků, byla řeč muslimů jiná. Abu Walid prosil o odpuštění. Mluvil o tom, že královské slovo je sice královské slovo, ale krev, která by byla pro jeho dodržení prolita, by se postavila mezi křesťany a muslimy a ti by nemohli už dál žít spolu jako bližní a že tedy plnění královského slibu již muslimové nevyžadují. Mluvil i o tom, že už není pro jeho věřící tak důležité, aby se mohli scházet v té velké mešitě, protože ve městě je i dost jiných míst, kde mohou chválit Alláha. Nakonec králi řekl: „Pane, prosím odpusť jim, protože my, a mluvím tu za celou naši muslimskou obec, jsme se o té věci radili a sami jsme jim odpustili.“

Dnes se už nedozvíme, zda král poté, co vyslechl moudrá slova Abu Walida, zaplakal či jestli imáma objal. Jisté je, že měl velkou radost, děkoval Bohu a svůj rozsudek odvolal. Jisté je také, že po dlouhá staletí žili muslimové a křes-

fané v tomto městě v míru a přátelství. Aby byla pohádka úplná, patřilo by se ještě napsat, že tam byla papírová zem a my jsme se propadli až sem. Tak pohádka končí, aby se zdůraznilo, že s naším světem jsou pramálo svázány. Musím se však přiznat, že jsem trochu podváděl, tenhle příběh není pohádka. Skutečně se stal v roce 1087 v kastilském Toledu a chtěl jsem s vámi o něj podělit, protože slov o odpuštění, lásce a toleranci není nikdy dost.

A ještě jedna věc, kdybyste někdy v Toledu byli, zajděte do katedrály – není to bývalá mešita, ta je dávno zbořená. Ale když na jejím místě na začátku třináctého století vystavěli králové Leonu a Kastilie katedrálu novou, na moudrého „al fakiho“ nezapomněli. A tak když se dnes postavíte před hlavní oltář, najdete hned před ním na pravém pilíři mezi sochami svatých i sochu muslimského učence Abu Walida, který drží v ruce smlouvu o toleranci.

mch

Malé výročí

Dnes držíte v ruce již 100. číslo sborového časopisu Hrozen. Není to žádné zvláštní výročí, které by bylo třeba oslavovat, může ale být výzvou vám všem, kdo Hrozen pravidelně nebo občas čtete, všem, komu se líbí, i všem, komu se nelíbí: vaše příspěvky jsou stále vřele ví-

tány. Právě ony by totiž měly tvořit páteř periodika, jakým je sborový časopis. A tak pište články, recenze, rozhovory, vzpomínky, polemiky nebo třeba i vtipy, ať Hroznu do další stovky nevysychají měchy.

red

svou životní přítelkyni a průvodkyni, paní svého srdce, což je ostatně překlad jejího jména. Ale o tom já vykládat nebudu, sedmička je číslem úplnosti a současně nekonečna. Tak jen tolik řeknu, že jsme moc rádi, že jsme Martu a Jiřího mohli poznat, vědět o nich, popojít kus

Pohádka o odpuštění

Bylo nebylo jednou jedno město. Leželo daleko, za sedmero horami a ještě dvakrát tolika řekami, bohaté zlatem a ocelí, postavené na skále, chráněné mocnými hradbami, za nimiž byl hrad emíra Jahii. Dva roky je dobýval král Alfons pod praporem, na němž byl červený lev v bílém poli, dva roky je bránili Maurové se zakřivenými meči. Po dvou letech se město vzdalo, král do něj vstoupil a dal své královské slovo, že nikdo nebude z města vyhnán a že všichni, kdo věří v Alláha, se budou moci dále scházet ve své velké mešitě na hlavním náměstí. A tak plynul čas, král vládl, říká se, že spravedlivě, po boku mu stála krásná královna Beatrice, kterou miloval, zemi a město mu pomáhal spravovat biskup Bernard.

Po dvou letech se král vydal na cestu na sever svého království a vládu nad městem svěřil královně a biskupovi. Když byl na tři sta mil daleko, začal snad v královně, snad v biskupovi, to se už dneska nikdo nedozví, hlodat červ pochybností, zda královské slovo dané muslimům je správné. Oba si moc přáli vyhnat Maury z jejich velké mešity. Ona ta mešita byla totiž dříve kostelem postaveným ke cti Páně, ale to bylo už moc dávno. A tak se nakonec smluvili a jednoho podzim-

s nimi a posílit se jejich vírou, pevností a humorem. V písni, kterou do češtiny přeložil Jiřího švagr, se zpívá „a kdo v životě miluje, u Boha zvítězil.“ O Jiřím to platí dokonale.

Petr Sláma

ního dne, snad v pátek, vzali královské vojáky, vešli s nimi do mešity, vyhnali muslimy, na její minaret pověsili zvon a v mešitě samé zřídili oltář a sloužili tu mši. A hned v ten pátek začali Maurové, kteří do té doby žili v městě s křesťany v míru a pokoji, připravovat přilbice, dýky a meče. A přihnali se za svým imámem Abu Walidem (on to byl vlastně „fakih“, moc učený pán, dneska bychom řekli doktor práv), aby je vedl. Ten ale jejich horké hlavy ochladil, aby prý počkali, až se vrátí král Alfons, že jistě své slovo dodrží.

Král, když se dozvěděl o tom, co provedla královna a biskup, nemeškal, sedl na koně a hnán zlobou (nad tím, že bylo porušeno jeho královské slovo) a smutkem (nad tím, že bude muset potrestat viníky, mezi nimi i svou milovanou ženu) dorazil na dohled města za tři dny. Do města nevstoupil, zůstal v nedaleké vsi a odtud vynesl rozsudek smrti pro ty, kdo se proti královskému slovu postavili, také pro královnu a biskupa. A odtud prohlásil, že jeho slovo bude dodrženo. Oba dva provinilci vyslali za králem poselstvo a prosili ho o milost a odpuštění, ale ten zůstal neoblomný (a smutný). I když svou ženu miloval, přece jen královské slovo je královské slovo. Další den se u krále

z toho srovnání vyjít co nejlépe, tu dobře známe úplně všichni. Soutěžíme v mateřské škole, ve škole, v práci, srovnáváme se s Němci a Ukrajinci, Evropané s Američany, evangelíci s katolíky. Srovnáváme se také, často aniž bychom si to plně uvědomovali, jako věřící lidé s nevěřícími. A jsme zvyklí, že se v kostele jakékoli srovnávání ztrácuje. Boží milost nás každého zastavuje a povolává jinde a jinak. Slyšíme to tak z mnoha biblických míst. Já bych ale nyní rád zůstal u toho, že i tak je *skutečně* život v mnoha ohledech boj, který vedeme, při kterém vynaládáme námahu a úsilí, abychom obstáli – a v nabídce možností a vztahů kolem nás musíme volit, mnohému říkáme ano, ale mnohému také říkáme ne, mnohé a mnozí nás hrozí zastavit, svést z cesty, nasměrovat jinam. A jako v každém boji jde o to, abychom vábení všeho toho jiného a svádějícího nepodlehli. Však i starozákonní čtení o tom, jak si Eliáš svolává Izrael i Baalovy proroky na horu Karmel, je takový zápas.

Ad 2) Sport ale u Řeků nevznikl jen jako model boje, vznikl také z výročních náboženských slavností. Sport byl obřadem, festivalem, byl demonstrací sounáležitosti, sport zprostředkovával zážitek jednoty. Kromě této stmelující funkce měly olympijské hry přímo funkci bohoslužebnou. Byly velikou oslavou boha Dia. Ostatně, právě proto olympiády císař Theodosius I. v celé své říši jako falešné pohanské konkurenční náboženství koncem 4. století zakázal. Také Eliášův zápas na Karmelu je bohoslužbou. Barvitě, vtipně – a nakonec velmi krutě – se zde stvrzuje to, že Izrael má patřit Hospodinu a nikomu jinému. ”Neboť kde je tvá práce, tam bude i tvé srdce – tak bychom mohli parafrázovat Ježíšova

slova (v Mt 6,21 a Lk 12,34).

Sport má tedy v sobě kus války a kus náboženství. V tom je dobrým modelem života. Modelem nikoli jediným, modelem, který je řeckého, nikoliv židovského původu a který Pavel volí, aby nám něco sdělil.

Především: Pavel píše Korintským o sportu proto, aby jim vysvětlil, jak se to má s křesťanskou svobodou. Hodí se mu, že píše řeckým křesťanům, a tak přitom používá jednoho antického, stoického, ideálu. (Biblická zvěst se často v některých důzrazech překrývá s tím, co učí jiné směry, jiná náboženství. Proto ještě ty důzrazy nejsou špatné. Závisí ale, do jakého celku tyhle cizí důzrazy zařadíme.) Od svých řeckých současníků stoiků si Pavel půjčuje slovo *kázeň*, či *sebeovládání*, *sebekontrola* (*enkrateia*). Protože tuhle věc oni – stoici – promysleli dobře: že totiž svobodný není ten, kdo si běží dát pamlssek, když má chuť; kdo usedá do příkopu, když pocítí první únavu; kdo druhému vyspílá, když jej popadne vztek. Svobodný je mnohem víc ten, kdo si pamlssek nemusí dát, i když by na něj měl chuť; kdo pokračuje v cestě, i když ho již zmáhá únava; svobodný je mnohem víc ten, kdo má pod kontrolou své vzteky a zášti. Protože ten stoický argument použil v listu Korintským Pavel, smíme ho i my slyšet z Písma svatého: před dvaceti lety jsme plnými doušky lokali svobodu moci si konečně koupit jakékoli cizokrajné zboží. Na mnohé to zboží jsme si mezitím zvykli. Ale objevujeme nový rozměr svobody: svoboda spočívá v tom, že si navzdory reklamám mnohé z toho nabízeného *prostě koupit nemusím*. Pravda, chce to výdrž, sebeovládání – a o tu právě Pavlovi jde, k té nás chce obrazem běžce na stadionu povzbudit. Ke svobodě po-

třebujeme výdrž a pevnou vůli. Běžec na stadionu je tady jenom Pavlův obraz, ve skutečnosti Pavel přemýšlí o povaze svobody a jeho myšlenky platí jak mládeži a sportovcům, tak těm, kteří se letos v létě třeba nikam nevypraví.

Ke svobodě tedy potřebujeme pevnou vůli. Ale silná vůle a běžecké kvality nejsou tím jediným, co Pavlovi leží na srdci. Záleží také na směru našeho běhu, čemu nebo komu vstříc člověk běží. Záleží na cíli. Kus cesty Pavel ušel se stoiky, skauty a sportovci, kteří zdůrazňují sebekontrolu. Stejně jako jeho dávný předchůdce Eliáš Pavel ale ví a zdůrazňuje, že všechna ta vytrvalost a sebekontrola jsou pomůckou, která nás má udržet na cestě za Pánem Bohem jediným. Sebekontrola není sama o sobě cílem. Cílem je společenství člověka s Pánem Bohem. Setkat se s Pánem Bohem, to je určení a poslání každého života. Pán Bůh se chce setkat s každým člověkem, toto setkání – když k němu dojde – vypadá ale u každého člověka jinak. Každého Pán Bůh zastavuje jinde, každý se proto k Pánu Bohu obracíme trochu jiným směrem, podle toho, kam až jsme se mu jako ovce zaběhli.

Na cestě víry pak ale existují dva režimy, dvě pravidla chování: 1) režim obrácení a 2) režim všedního dne. Mnohé se v Písmu svatém točí kolem obrácení, změny myslí i směru. Bible ví o tom, že v našem životě čas od času zavládne režim obrácení, režim radikální změny kurzu, opuštění dosavadních jistot, režim přivrátu k Hospodinu. Víra se v tomto režimu obrácení projevuje pokorou, po-

káním, zmlknutím, ano až pasivitou, spolehájíci na Boží milost. Dnešní úryvek z Pavlova listu do Korintu ale připomíná onen sice vždy druhý, ale v našich životech vždy kvantitativně mnohem rozsáhlejší „režim všedního dne.“ V tomto režimu záleží na naší výdrži a vytrvalosti, na našem sebeovládání. Víra je vždy také během na dlouhou trať, při kterém máme osvědčit věrnost a vytrvalost, podobně jako běžec na stadionu. V tomto druhém režimu, v režimu všedního dne, záleží na tom, jestli jsme vytrénovaní, jestli jsme si osvojili návyky, které pomáhají rozumně hospodařit se silami, které máme. Právě v režimu všedního dne má své místo pravidelnost chození do kostela, domácího čtení z Bible a modliteb.

To, že se smíme účastnit onoho Božího šampionátu, je darem Boží milosti. Nesoutěžíme v něm s druhými, zápolíme s všelijak pokroucenými možnostmi svého vlastního života. Z milosti Boží běžíme po cestě, na jejímž konci je on, náš nebeský otec. Námaha té cesty ukazuje, že tohle ještě není cíl. Cíl je před námi, na něj se těšíme a ten nás posiluje. Jak to v jiném běžeckém oddíle (Fp 3,12) napsal Pavel: „Nemyslím, že bych již byl u cíle anebo již dosáhl dokonalosti; běžím však, abych se jí zmocnil, protože mne se zmocnil Kristus Ježíš. Bratří, já nemám za to, že jsem již u cíle; jen to mohu říci: zapomínáje na to, co je za mnou, upřen k tomu, co je přede mnou, běžím k cíli, abych získal nebeskou cenu, jíž je Boží povolání v Kristu Ježíši.“ Amen.

nám radil, jak začít s vinnou révou, půjčil nám k tomu knížku. A stejně jsem se ho už nestihl zeptat, jestli vinnou révu ořezat před zimou nebo až po ní.

4) Měl rád svou církev

Měl ji rád neokázale, zato vytrvale a s dlouhým dechem. Chodil do kostela, když to bylo několik kilometrů ze Sedlišť do Jimramova, když to bylo těch pět domů na Korunní ulici a když mohl, jezdil s Martou ze Zdib. To báječné bydlení ve Zdibech, které si vybudovali, bylo ale od sboru daleko. Jiří to občas s lítostí zmiňoval. K dálce se přidala také nemoc, nehojící se rána na noze, která prostě bolela, s výkyvy počasí často víc a víc. Poslední léta ta nemoc Jiřího silně trápila. Jiří si nestěžoval, nemocem tiše, vytrvale – a s Martinou pomocí – čelil.

Někdy se v naší církvi mluví o evangelické cudnosti. Velmi často přitom mívám dojem, že je tohle sousloví alibistickou zástěrkou pro naši vyvětralou zbožnost. Ale u Jiřího pro to nemám jiného slova než právě evangelická cudnost. O víře jsem ho mnoho mluvit neslyšel, svědčil o ní tím, že si v životě neulehčovat cestu. O víře se totiž dá svědčit tím, že člověk před druhými rozkládá, co všechno mu víra dává. Různé ty sociologické průzkumy, jak víra statisticky prodlužuje život v průměru o 2,7 roku?, ale je to i hluboko ve struktuře probuzeneckých svědectví: jak jsem se měl špatně, až přišel obrát, a teď se mám dobře. Vedle toho ale existuje také svědectví tím, že člověk naopak šlape obtížnějšími cestami, než by musel. A právě to něco, co mu stojí za obtížnější cesty, za zdánlivě zbytečné okliky a překážky, to něco je víra, nasvícená lomeným světlem, nepřímou. Takhle svědčil Jiří. Přitom ovšem po mamince Jiří pocházel z rodu Kolmanových, kteří

většinou přešli do Svobodné reformované církve, dnešní Církve bratrské. I s nimi Jiří nacházel řeč, i k nim patřil. Pamatuju se, jak mě zahanbilo, když se s Martou ptali, co si myslím o letošním Písmákově deníku, že jim letos připadá výborný. Já jsem o Písmákově deníku toho roku neměl ani potuchy.

5) Měl rád dobré víno

To spěchám zdůraznit, aby ten obrázek, který tu maluji, neměl příliš blede líce. Vzpomínám si při několika návštěvách, jak Jiří nalil červené víno a zálibně se přimhouřenýma očima skrze křišťálovou sklenici díval k oknu. Pil ho střízlivě, ale rád, a v oku se mu to přitom vždycky zalesklo podobně jako ta křišťálová sklenice.

6) Jiří měl rád své syny a vnuky

To se může zdát samozřejmé, ale pro něj a pro ně to samozřejmě nebylo. Je tomu myslím podobně jako s vírou: to nedůležitější se neříkalo, ale každý věděl, že to zde je. Krutou ránu předčasněho odchodu syna Jiříka nesli s Martou a s Tomášem tak, že kdo nedával pozor, ani o tom nevěděl. Jiří pak starostlivě – ale také s radostí a hrdě – sledoval revoluční, studijní, profesní a cestovatelské výboje Tomášovy, resp. od začátku 90. let Tomáše a Adrieny, ať už byli v Portlandu, v Praze nebo teď naposledy v Londýně. Nesmírně rád měl také své tři vnuky, Elijáše, Amose a Tala. Člověk by Jiřímu skutečně záviděl jeho androgeny: jako by to souviselo s jeho mužnou cestou životem, že u se u Kadleců nemluví dětech a vnoučatech, ale – v rodě mužském – o synech a vnučích.

7) Jiří měl ovšem především v životě rád Martu,

dostal až vzdálený příbuzný, partyzán a telecký farář Kadlec. S kádrovým posudkem, jaký měl, pak nebylo příliš na vybranou. Protože na vysokou školu nemohl, nastoupil po ročním geologickém kurzu na vojnu k PTP do Ostravy. Fáral tam na dolech, později pracoval v Geologickém průzkumu na vrtech. Přitom vystudoval Vysokou školu báňskou. V Ostravě také začínali společný život s Martou. V Praze později bydleli na Korunní 50, pět domů od vinohradského sboru, v bytě, kde vyrůstala Marta a který mnozí zde přítomní znají z bezpočtu návštěv, schůzek, porad – i delších pobytů. V zahrádkářské kolonii ve Zdibech u Prahy vybudovali během dlouhých let práce, převážně vlastníma rukama, nový domek, do něhož se před několika lety přestěhovali Jiřího láska k Vysočině, to je vlastně láska k celé zemi, k jejím zašmodrchaným dějinám. Jiří prožil důležité historické zlomy, které představují samostatné kapitoly v učebnicích dějepisu. Jiří tím procházel na vlastní kůži – a vzpřímeně.

2) Měl rád pořádek

A i to asi souvisí s jeho vysočinskými kořeny. Když vzpomínal na dobu osvobození po válce a později na léta kolektivizace, silněji než u jiných pamětníků jsem z jeho hlasu slyšel nechuť k šlendriánu a lemplovství, které se tehdy v otřesené a novým režimem ujařmené zemi rychle rozmohly. Jiří byl v dobrém slova smyslu a překvapivě důsledně konzervativní. Nevěřil heslům na rudých transparentech, rychlým akcím, které s omluvou kdovíjak naléhavých cílů překračují dohodnutá pravidla, nevěřil ani reklamám na zboží nebo na politické strany po listopadu. Dovedl se zeptat konkrétní přesně mířenou technickou otázkou, která prozradila

defekty nabízeného zboží. Před několika lety mě při jedné dlouhé politické diskusi uzemnil jednoduchou představou, jak se to mělo u nás dělat po listopadu: „Měl se vyhlásit návrat k právnímu stavu před únorem 1948.“ Dokládal pak, co všechno z polistopadových problémů by tím odpadlo. A tvrdil, že takové vyhlášení zablokovali osmašedesátníci v prvním polistopadovém parlamentu. Rodinně i církevně byl Jiří, zejména v 70. a 80. letech v Praze, obklopen „evangelickou bohémou,“ studenty, faráři i laiky, kteří svoje křesťanství spojovali s odporem k tehdejšímu režimu – a dávali to najevo dlouhými vlasy, svetry a džínami. Jiří se jich nikdy nezřekl, šel s nimi dlouhý kus cesty, byl s nimi propojen nitkami příbuzenskými, konfesními a docela praktickými – a přece zůstával svůj. Pořádek, dodržování pravidel a píle, to byla s kádrovým posudkem, jaký měl, jeho strategie ve škole, na vojně v dolech i v Geologickém průzkumu: nenechat se nachytat na hruškách nekvalitní prací, nesložit ruce v klín, neříct, že nehraju, i když běžím na závoděšti, které jsem si nevybral – a já i ostatní vidí, jak rozhodčí nadržuje červeným dresům.

3) Měl rád květiny

Kdo navštívil Kadlecovy ve Zdibech, ví, o čem mluvím. Na návštěvě jsem si tam připadal jak v Čapkově knize Zahradníkův rok. Pečlivě ořezané stromy, pravidelně vysázené záhony, víno způsobně se pnoucí po pravoúhlých rostech. Květiny pojmenovával i s jejich přízviskem, věděl, kdy se sázejí, kdy kvetou a kdy nesou plody. Dal nám pár jednoduchých rad, když jsme s Luckou zatravňovali kus vnitrobloku domu, kde jsme na Vinohradech bydleli. Do Staré Boleslavi

Ráda vzpomínám

Rozhovor se sestrou Jaroslavou Fialovou

Sestru Jaroslavu Fialovou již mladší členové sboru asi neznají. Doufám, že starší potěší, že sestra Jaruška (tak jí říkávala naše maminka), která od roku 1968 žije ve Švýcarsku v Curychu, na Vinohrady stále vzpomíná a o dění ve sboru se stále zajímá. Můžeme ji vidat pravidelně během léta, kdy se vždy při své návštěvě Prahy ve sboru zastaví. Mohu prozradit, že na svůj věk 90 let vůbec nevypadá a je velmi aktivní, zvládne cestovat a těší se z pobytu ve zdejších lázních, kam každoročně jezdí. Do roku 1968 byla členkou našeho sboru a navštěvovala pravidelně nedělní shromáždění spolu se svým manželem ak. arch. Rudolfem Fialou a také se svými dvěma syny Petrem a Zdeňkem, kteří byli ve sboru na Vinohradech konfirmováni. O dění ve sboru má zprávy od svých přátel z Prahy a také ve sboru v Curychu, kde se scházejí Češi, se leccos dozví, zejména od Tita Zeleného.

Také pravidelně čte Kostnické jiskry. Při letošním pobytu v Praze jsme s ní hovořili o jejích vzpomínkách a tady jsou některé z nich.

Jak jste přišla do vinohradského sboru?

Já sama jsem z Malé Strany, a tak jsem v mládí byla členkou salvátorského sboru, kde jsem byla konfirmována a kde jsem chodila do sdružení mládeže. Tam jsem také poznala svého budoucího manžela. Přišel do tamního sdružení mládeže v roce 1936 z vinohradského sboru s kamarádem Bohoušem Slámou a oba se okamžitě zapojili do naší skupiny. Rudolf se stal brzy předsedou a Bohouš byl výborný klavírista, doprovázel nás při zpěvu. Po roce jsme se začali s Rudou scházet častěji a po pěti letech byla z toho u Salvátora svatba, na které nám zpíval pěvecký sbor Blahoslav, jehož členy jsme všichni tři byli. Tam jsem poznala mimo

jiné i br. Jiřího Kantorka a mnoho dalších členů vinohradského sboru. Na Vinohrady jsem tedy přišla až po svatbě v roce 1942, kdy jsem se za svým mužem po svatbě přestěhovala.

Kterého faráře si zvláště pamatujete?

Když jsem na Vinohrady jsem v roce 1942 přišla, byl farářem sboru br. farář Bedřich Jerie. Toho manžel, který bydlel na Vinohradech s rodiči, velmi dobře znal a znal se i s jeho početnou rodinou. Za jeho působení také byl můj manžel na Vinohradech konfirmován a chodil do sdružení mládeže. Já sama jsem nejvíce poznala br. faráře Lubomíra Moravce, který ve sboru působil od roku 1953 až do našeho odchodu do zahraničí v roce 1968. A kromě nich si velmi dobře vzpomínám i na řadu tehdejších vikářů, m.j. na Petra Pokorného a Jaromíra Dusa.

Máte nějakou pro vás zvláštní vzpomínku, která vás váže k vinohradskému sboru?

Kromě událostí, které jsou spjaty s výchovou našich dětí a jejich konfirmací, vzpomínám především na přátele, které jsme ve sboru našli. Byli to například manželé Jungovi (květinářství na Francouzské ulici), Štěpničkovi a mnozí další. Dále jsme se tam seznámili s báječnými přáteli (Pšeničkovými, Retharovými, Pavlincovými, Filipi, Kubánkovými, Kantorkovými a mnohými dalšími). A také vzpomínám na sestru Kvítkovou, která se velmi obětavě věnovala práci s mládeží a vyučovala náboženství. Kromě toho velmi silný dojem na mě zanechaly bohoslužby na Velký pátek v době okupace. Konaly se vždy jenom večer, Velký pátek byl i tehdy pracovním dnem a kostel byl vždy úplně plný. Byla to krásná setkání.

Ráda vzpomínáte?

To víte že ano. Zvláště na naše přátele, s mnohými z nich jsem se znala již z pěveckého sboru Blahoslav, ve kterém byl členem i br. Kantorek s manželkou. S pěveckým sborem jsem poznala i mnohé sbory po celých Čechách, protože sbor často zajížděl do různých farností, kde vystupoval. Když byla činnost pěveckého sboru po válce zakázána, byla většina notového materiálu sboru uložena ve vinohradském sboru, ve kterém potom vytvořil br. Kantorek ze členů vinohradského sboru menší pěvecký sbor a tyto notové materiály využíval. Krátce před naším odchodem do emigrace se začala sbírka na nové varhany, které jsme my pak slyšeli až po 22 letech, při naší první návštěvě vlasti.

Co pro vás znamená chodit na nedělní kázání?

Ráda vzpomínám na pravidelná nedělní shromáždění na Vinohradech, byla to pro mě a stále je takové zakončení každého uplynulého týdne a zároveň dobrý start do nového týdne. Teď se zúčastňuji pravidelně nedělních bohoslužeb sboru v Curychu, který založil v roce 1968 br. Přemysl Pitr s Olgou Fierzovou. Po jeho smrti v roce 1976 převzala funkci sestra Daniela Rajmonová, která vede tento sbor podnes. Působila v něm ale i celá řada dalších farářů. Dlouho tam pravidelně kázal br. farář Svatopluk Karásek, dále prof. Jan Milíč Lochman, br. Štěpán Pavlinec, br. Josef Beneš, br. Bernard Martin a někteří další faráři, kteří tam i dosud zajíždějí z Čech.

Chcete ještě něco na sebe prozradit? Třeba to, že máte 5 vnoučat a v těchto dnech čekáte narození již třetího pravnoučete? Nebo že jste

duši náruživou Sokolkou?

Členkou Sokola jsem byla snad již od narození, stejně jako můj muž. Ten také nakonec působil jako poslední starosta Sokola v zahraničí. Sokol v zahraničí byl po celou dobu velmi aktivní. Uspořádal mimo jiných setkání i 12 sletů, které se konaly v různých městech Evropy a v Montrealu v Kanadě. Sama jsem se aktivně naposledy zúčastnila sletu Sokola

v Praze v roce 2000.

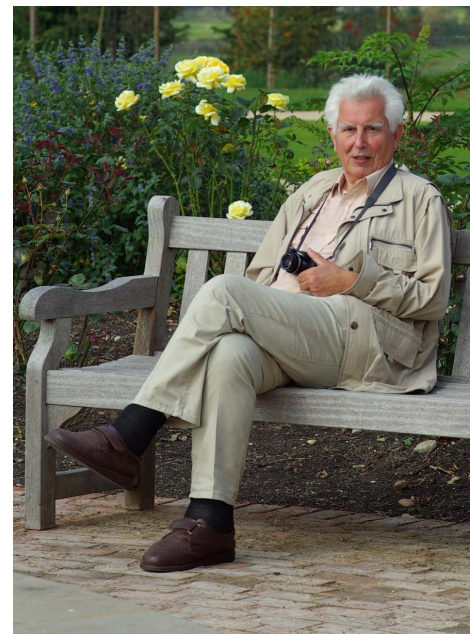
Chcete ještě něco vzkázat sboru na Vinohradech?

Ráda na ta léta na Vinohradech vzpomínám a přála bych si, aby tak na ně jednou vzpomínali i současní členové vinohradského sboru.

Rozhovor vedli Petr Kubánek a Jana Tomková

Sedm srdcí Jiřího Kadlece, aneb co měl v životě rád

Vzpomínka Petra Slámy, proslovená na rozloučení s Jiřím Kadlecem

1) Měl rád Vysočinu

Jiří pocházel ze Sedlišť u Jimravova, z míst, kde probíhá hranice mezi Čechami a Moravou. Pocházel ze sedmi dětí. Jeho otec ve vsi vlastnil mlýn, k němuž vedl jeden z nejdelších náhonů v republice. V jinak katolické vesnici byl jediný „helvít“. Otec studoval v Chemnitz, viděl, jaké jsou šance a jaká konkurence v zemědělství – a tak mlýn mezi válkami přebudoval na fabričku na recyklaci textilu. Vedlo se mu a na kraji vsi vybudoval po Baťově vzoru podlouhlý domek pro dělníky. Když mu fabričku po válce sebrali komunisti, nechali v tom domku žít Kadlecovy. Jiřího maminka tam bydlela do svých 82 let. Jiří s Martou pak Sedlišť přebudovali na chalupu, jejíž dobrodiní poznalo mnoho rodin okolo Kadlecových. Jiří sám prožil v Sedlišťích německou okupaci, osvobození, ale taky zdivočelou dobu, která následovala. S nechtí vzpomínal na rychlokvašené vlastence, kteří svou protektorátní poddajnost zastírali surovým zacházením se zajatými Němci. Jeden takový „vlastenec“ zařídil uvěznění pro Jiřího tatínka; z vazby jej

Jiří Kadlec měl samozřejmě jedno srdce. Ale vešlo se mu toho do něj tolik, tolik lidí a míst, že my ostatní si to musíme seřadit a utřídit. Tak tedy: sedm komor Jiřího srdce.